

BÍT ČI NEBÍT?

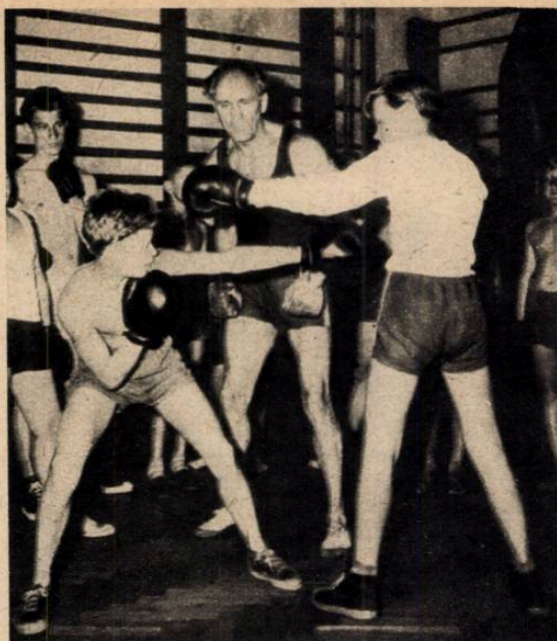
Na sklonku loňska skončila několikaměsíční „bitva“ v belgickém parlamentě o to, zda boxing zvláštním zákonem zakázat, nebo jej nechat žít. Nezakázali ho.

Při projednávání položek, které švédská vláda věnuje tělovýchově a sportu, žádal nedávno kterýsi poslanec, aby byla zrušena podpora 20 000 švédských korun ročně pro rohování. Prý škodí zdraví... Protože s podporou tělovýchovy se v kapitalistických státech nikde nespěchá, projednává se ta dvacetitisícová podpora dál. Činovníci švédského rohovnického svazu zatím rozdali poslancům Riksdagu – pravidla boxingu. Aby mohli posoudit, zda rohování je sportem či ne.

A u nás? Před časem vyslovil akademik Henner názor o škodlivosti boxingu. Bylo to pod dojmem několika vážnějších zranění v ringu (i smrtelných), zaviněných nerespektováním pravidel a nedbáním rad lékařů.

Doba profesionálních manažerů, kteří dovedli v ringu Lucerny a jinde vydělávat desetitisíce z umění a zdraví Něklných, Jakšů, Müllerů a jiných, je definitivně pryč. Přesto však mnozí z dnešních činovníků si ani dnes nedovedou představit ring jinak než v Lucerně a ovšem – vyprodáno. Zrovna tak je to s některými diváky, kteří vidí v boxingu atrakci, bezhlavě rvaní a putýnky krve.

Pravda, ještě nám někde skrytě čachrují potomci krejčího Buriána, posledního rohovnického promotéra, ale i těm brzy „střihneme na sako“. Nedáme si svádět náš boxing do kalných vod kšeftaření a v ringu k bitkaření, k boji o vítězství za každou cenu, tedy i za cenu zdraví. Taková „podívaná“ snad může plnit ještě hlediště, ale zároveň odrazuje mládež

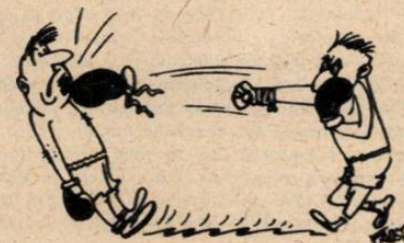
... nebit! Tak se učí chlapci u Heřmánka. FOTO E. FAFEK

i rodiče od tělocvičny, od boxingu jako sportu; jeho význam pro posílení a rozvoj těla i ducha mládeže, vychované a vedené odborníky při soustavné lékařské kontrole, je nesporný, třebaže u nás není boxing zařazen do hodin povinné tělesné

výchovy na školách, jako na příklad v Anglii (už od první třídy). Smyslem boxingu není bezhlavý útok a snaha ubít soupeře. Boxing je vskutku šermem pěstí, měřením síly nejen těla, ale i ducha, vtipu, taktiky. A proto je třeba a je pro mládež prospěšné začínat s rohovnickou přípravou již v dětství. V osmi letech začínal boxovat Terry Spinks (Anglie) a Wolfgang Behrendt (NDR), kteří v osmnácti letech zvítězili na olympijských hrách v Melbourne. Ovšem mládeži je nutné dát veškerou péči a především soustavný lékařský dohled.

Ve smíchovském Spartaku Tatra je takové prostředí. Třikrát týdně tam cvičí mladí chlapci pod vedením svého trenéra, zasloužilého mistra sportu Jendy Heřmánka. Heřmánek pracuje jako cvičitel a vychovatel s mládeží už 28 let. A vychoval nám desítky rohovníků. Jeho světfence poznáte v ringu na první pohled. Jsou technicky vyspělí, bojují čistě, vyznačují se slušným a ukázněným vystupováním. Nervou se, boxují! K tomu dospěli dlouhodobou přípravou ve svém oddíle. Tam, k Heřmánkovi, by se měli podívat poslanci belgického i švédského parlamentu. Budme však skromnější – měli by tam především najít cestu i mnozí naši trenéři a hlavně činovníci! Všichni ti, kteří mají větší radost z plně Lucerny než z vlastní tělocvičny. A Heřmánkovi chlapci by jim rázně zodpověděli i tu otázku – „bít či nebít?“

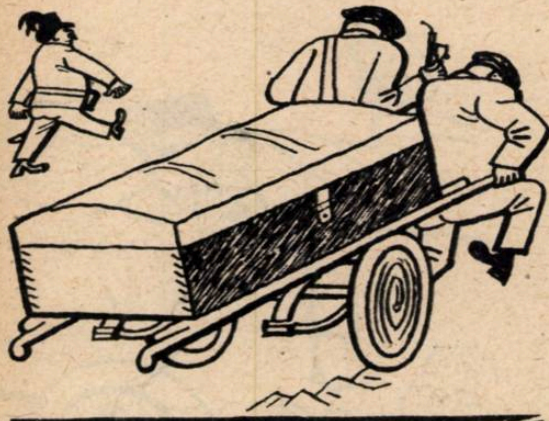
GUSTAV VLK

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

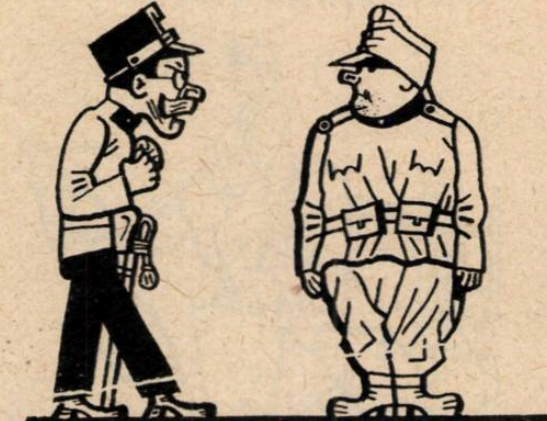
7. V Turowé-Volské sundali poručík Duba s vozu a postavili na nohy. „Můžete se informovat o tom, co jste prováděli, u Švejka,“ řekl mu nadporučík Lukáš. Poručík Dub šel tedy k Švejkovi, kterého našel ve společnosti Balouna a šikovatele Vaňka. Baloun vykládal, že u nich ve mlýně měl vždy v studni láhev piva. Teď že ho boží spravedlnost potrestala teplou smradlavou vodou ze studni v Turowé-Volské, do které se musí sypat proti choleře kyselina citrónová. Baloun projevila názor, že tahle kyselina je asi kvůli vyhladovění lidí. V Šjanoku se sice najedl, ale bylo to málo.

10. ... a pohovořil s hostinským v tom, že je to vopravdu hřích se často vozírat, načež mu hostinský řekl, že snese na světě všechno, jenom ne vožralý člověk, kterej se jinde vozere a přijde k němu vystřízlivět láskou sodovky a ještě udělá kravál. Starej Vejvoda tedy šel hledat lihuprostá vína. Na cestě se seznámil s nějakým taky abstinencem, tak dal starej Vejvoda láhev vermuthu, aby to voslavili, a šli do Bolzánovy ulice, kde se skutečně čepovali samý ovocný vína bez alkoholu. Vypili půl litru a už počali křičet, aby jim přinesli úřední potvrzení, že pijou lihuprosté víno,...

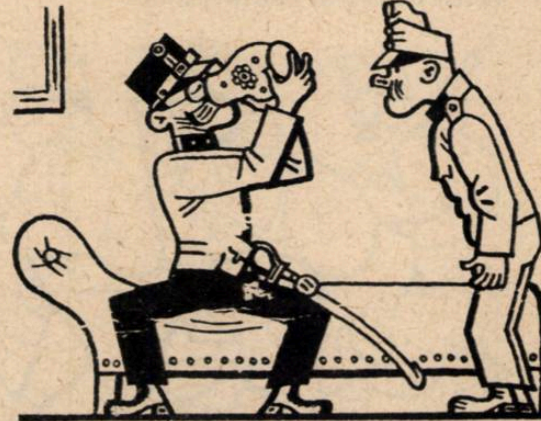
8. Vtom přišel poručík Dub, a poněvadž byl velice nejistý, otázal se: „Bavíte se?“ – „Bavíme se, pane lajtnant,“ odpověděl Švejk. „Vono je vůbec nejlepší se vždycky dobře bavit.“ Dub mu řekl, aby šel kousek s ním, že se chce na něco zeptat. Když byli tedy stranou, řekl k němu nejistým hlasem: „Nebavili jste se o mně?“ – „Nikoliv, pane lajtnant, jenom vo ty kyseliny citrónový a vo uzenný mase.“ – „Říkal mi oberlajtnant Lukáš, že prý jsem já jako něco prováděl.“ Švejk řekl vážně a důrazně: „Nic jste neprováděl, pane lajtnant, nijak jste neřádl...“

11. ... nebo že to tam rozsekají i s gramofonem. Potom je museli policajti tahat po schodech nahoru, dát do truhly a hodit do separace – a voba dva byli vodsouzený pro vožralství jako abstinenti.“ – „Proč mně to povídáte,“ rozkřikl se Dub, který touto řečí úplně vystřízlivěl. „Poslušně hlásím, pane lajtnant, že vono to vlastně k sobě nepatří, ale když už si tak povídáme...“ Dubovi v tom okamžiku napadlo, že ho Švejk urazil, a poněvadž již byl jaksi úplně při sobě, křičel na něho: „Ty mě jednou poznáš! Jak to stojíš?“ – „Poslušně hlásím, že špatně.“ A hned stál v pozoru.

9. ... ani jste neřikal: „Vy mně ještě neznáte.“ Ale to se může stát každému, když je horko. Někdo na to strašně trpí. Někde Vejvoda, polár z Vršovic, si umínil, že nebude pít žádný nápoje, po kterých by se vopil. Tak šel hledat ty nápoje bez alkoholu. V hospodě „Na zastávce“ si dal čtvrtičku vermuthu a počal se nenápadně hostinského vyptávat, co vlastně pijou ti abstinenti. Hostinský mu tedy vysvětlil, že abstinenti pijou sodovky, mlíko, studený okrop a lihuprostá vína. Starej Vejvoda se ještě optal, jsou-li také lihuprosté kořalky, vypil ještě jednu skleničku vermuthu...

12. Když poručík Dub odcházel od Švejka, dal si zavolat svého sluhu Kunerta a poručil mu, aby sehnal někde džbán vody. Ke cti Kunerta budiž řečeno, že sháněl dlouho po Turowé-Volské džbán i vodu. Džbán se mu nakonec podařilo ukrást na jednom okně a do džbánu načerpal vodu ze studny úplně pobité prkny. Za tím účelem musel ovšem vytrhnout několik prken, poněvadž ta studna byla zavřena, že v ní voda byla podezřelá jako tyfusní. Poručík Dub vypil však celý džbán vody beze všech dalších následků, čímž potvrdil přísloví: „Dobré prase všechno snese.“